

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - JONAS´BOG

888 Jonas 1

Jeg frygter Herren, himlens Gud

Jonas forsøgte at flygte fra Herrens ansigt hellere end adlyde ham og tage til Nineve. Men forgæves! Om bord på skibet, hvor de kæmpede for livet på det oprørte hav, vidste Jonas udmærket godt, at Herren stod bag denne storm. Han erkendte sin skyld og aflagde sit vidnesbyrd om Herren, himlens Gud og jordens Skaber (9). Han har nu erfaret, at Herren er mægtigere, end han troede. Mændene på båden bliver også overbevist om Herrens magt, når de nødtvungent kaster Jonas i havet, og stormen øjeblikkeligt lægger sig.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 14:7.

889 Jonas 2

I min nød råbte jeg til Herren, og han svarede mig

Jonas har ikke ventet andet end druknedøden, da han blev kastet i havet for sin ulydighed, men Herren, Skaberen, havde befalet en stor fisk at sluge ham. Da Jonas kommer til sig selv i fiskens bug, går det op for ham, at Herren ikke har forkastet ham; selv om hans situation er "håbløs", beder han og er overbevist om, at Herren hører ham; heller ikke her er han kommet bort fra Herrens ansigt efter 3 døgn i fiskens bug! Jesus bekræfter denne historiske kendsgerning i forbindelse med sin egen kommende begravelse (Matt. 12:38-41). "Frelsen kommer fra Herren" udtrykker hele Jonas' håb til fremtiden.

HUSKEVERS: Salme 139:7-10.

890 Jonas 3

Mændene i Nineve troede Gud på hans ord

For anden gang får Jonas besked fra Herren på at gå til Nineve og udråbe dom over den store by, og nu adlyder han. Hans mission lykkes totalt. Både kongen og folket i Nineve tror på ham; de ydmyger sig for Gud under faste i håb om, at hans vrede vil vende sig fra dem, selv om Jonas' budskab ikke synes at have indeholdt et sådant tilbud. Deres håb bliver dog opfyldt. Da de omvender sig, angrer Gud. Han har ingen glæde i at straffe mennesker, men viser allerhelst nåde og barmhjertighed. Hvor ofte havde han ikke forgæves kaldt sit eget folk til omvendelse og været nødt til at dømme dem!

HUSKEVERS: Ezekiel 18:23

891 Jonas 4

Du er en nådig og barmhjertig Gud

Nu afsløres tydeligt, hvorfor Jonas i begyndelsen vægrede sig ved at advare Nineve fra Gud; han var bange for, at hans mission ville lykkes, at de ville omvende sig, og at Gud ville skåne dem!! Det ønskede Jonas ikke, for de var Israels grusomme fjender. Jonas havde ret i, at Gud var barmhjertig; det var han også over for Jonas, for han forkastede ham heller ikke nu, men forsøgte at tale sin vrede tjener til rette. Hvis Jonas havde ret til at ynkes over olieplanten, hvor meget mere ret havde ikke Gud til at ynkes over Nineves indbyggere, som han havde skabt! Mon Jonas skammede sig over sammenligningen?

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:32